

[Ib Thyregod.]

vi har et betydeligt byggeri, og uanset de virkninger dette har haft, ligger vi formentlig stadig i den laveste halvdel af lande i Europa med hensyn til byggeri.

Vi må derfor søge at komme videre ad den ene eller den anden vej. En af de veje, man her kunne gå, er at aktivisere bolig-selskaberne. Jeg minder dels om de betragtninger, som tidligere har været anført, om boligselskabernes prioriteringsreserve kan anvendes til byggeri, dels om det forslag, vi tidligere har fremsat, og som nu er til behandling i et folketingsudvalg, angående spørgsmålet om lejerens adgang til køb af egen lejlighed.

Vi vil naturligvis gerne i et udvalg se nærmere på disse spørgsmål, som dette lovforslag rejser, og er der tale om ubillige, urimelige lejer i enkelte tilfælde, må vi se på, om den gældende lovgivning ikke i sig selv medfører tilstrækkelige resultater til at ramme disse. Det er et spørgsmål, vi må se på. Også vi er naturligvis af den opfattelse, at man her må finde frem til rimelige resultater, men det, som først og fremmest skal til, er naturligvis øget konkurrence inden for byggeriet, inden for boligsektoren, og det mener vi at man når frem til ved de fremgangsmåder, som vi tidligere har foreslået.

Thestrup: Det her omhandlede forslag indeholder to nye bestemmelser. For det første indfører det kontrol med lejen i nybyggeri, og for det andet udvides huslejestoppet til også at omfatte lejemål om hus og husrum, der er taget i brug efter 1. april 1959.

Det er ikke uden grund, at såvel bemærkningerne til lovforslaget som ministerens skriftlige fremsættelse giver undskyldning for, at man må gå til disse to indgreb; thi det er den høje regering selv, der i 1959 har givet de frigørelser, som den nu tager tilbage. Regeringens undskyldning går jo ud på, at man havde troet, at det statsstøttede byggeri med kontrolleret husleje, det sociale boligbyggeri, under frie forhold ville være i stand til at konkurrere med det private byggeri og gennem konkurrencen holde huslejen i det private byggeri nede. Det statsstøttede byggeri har imidlertid vist sig ikke at kunne gøre det.

Dernæst anføres, at der jo i forvejen

for alt byggeri var regler om tilsidesættelse af urimelige lejebetingelser, nemlig lejelovens §§ 27-30 og § 125. Efter disse bestemmelser, der altså har været gældende hele tiden, kan enhver lejer, også lejere i nybyggeri, gå til boligretten og få nedsat en urimelig leje eller ændret andre urimelige lejebetingelser, og han kan også få tilbagebetalt, hvad han måtte have betalt for meget.

Den højtærede minister mener ikke, at dette er tilstrækkeligt, men at man nu må indføre en kontrol fra det offentliges side med ethvert lejemål, også i nybyggeri. Jeg vil gerne straks sige, at vi naturligvis er lige så interesseret som den højtærede minister i at komme misbrug til livs. Det er selvfølgelig nødvendigt, at der i loven er bestemmelser, der sikrer imod misbrug, og det er der altså også. Derimod synes jeg nok, at det er et spørgsmål, om der virkelig har vist sig sådanne misbrug, at det er nødvendigt med et stort nyt kontrolområde. Men nu vel, hvis den højtærede boligminister i udvalget kan godtgøre for os, at der er misbrug i stort omfang, er vi fra vor side villige til at overveje hensigtsmæssige foranstaltninger herimod, uden at jeg dermed på forhånd giver tilslutning til kontrollen.

Jeg er ganske klar over, at der ikke længere er fjernsyn på, og jeg er også helt klar over, at vi er langt henne på aftenen, så de yderligere bemærkninger, jeg skal gøre, skal jeg afkorte så meget som muligt. Men jeg kan ikke lade være med nu, hvor vi altså igen bliver stillet over for en udvidelse af kontrollen, fordi der ikke bliver bygget tilstrækkeligt, at sige, at den boligpolitik, som regeringen fører, og som de skiftende socialdemokratiske boligministre har ført, er fejlagtig, og at jeg vil håbe, at det efterhånden går op for flere og flere, hvor gennemfejlagtig den er.

I stedet for i tide at være gået ind i en rolig og gradvis afvikling af huslejestoppet med hensyntagen til de socialt og økonomisk svage har vi gravet os dybere og dybere ned i en ordning, som det bliver vanskeligere og vanskeligere at komme bort fra, og som har beredt os og i stigende grad vil berede os vanskeligheder for vort lands økonomiske stilling. Nu begynder de store årgange at sætte bo. I forvejen er det først og fremmest de unge, der rammes af de